

Με δύο Αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας **Ανατροπή** **καθεστώτος δεκαετιών στον χώρο** **των Ασφαλιστικών Εταιριών**

Εξελίξεις & Συνέπειες

Στις 8 Ιανουαρίου 2008 δημοσιεύθηκαν οι υπ' αρ. 51 & 52 Αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου Επικρατείας, με τις οποίες κρίθηκε ως αντίθετη με το άρθρο 12 του Συντάγματος η διάταξη του άρθρου 4 Ν. 489/76, που υποχρέωνε τις Ασφαλιστικές Εταιρίες που ασκούν και τον κλάδο αστικής ευθύνης αυτοκινήτων να εγγράφονται ως μέλη του ιδιωτικού σωματείου Αθηνών με την επωνυμία «Ένωση Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος».

Οι ανατρεπτικές ενός πολυαμαρτωλού καθεστώτος δεκαετιών κρίσεις και αποφάσεις αυτές κρατούνται κρυφές στον από θιγόμενα συμφέροντα χώρο των Ασφαλιστικών Εταιριών, αλλά δημοσιεύθηκαν ήδη σε νομικά περιοδικά λόγω της αξίας και σπουδαιότητός τους.

Το Ιστορικό, οι Αποφάσεις και η Ουσία τους

Με το άρθρο 30 του Νόμου 400/1970 «περί Ιδιωτικής Επιχειρήσεως Ασφάλισης» και «εν ονόματι του Βασιλέως», κάποιοι και τότε κατάφεραν να πείσουν τους Συνταγματάρχες ώστε να «αποφασίσουν και να διατάξουν» τα εξής:

«Τα τιμολόγια ασφαλίσεων των κλάδων των υπαγομένων εις υποχρεωτικήν τιμολόγησιν καθορίζονται υπό του Διοικητικού Συμβουλίου της εν Αθήναις Ενώσεως (μην εμφανισθεί δηλαδή κάποια άλλη «Ένωση» της Θεσσαλονίκης ή λοιπής Ελλάδος και ορίσει δικά της τιμολόγια, όπως έπραξε στις αρχές του προηγούμενου αιώνα ένα ολιγάριθμο Καρτέλ Ασφαλιστών της Πάτρας και αργότερα ένα άλλο πολυάριθμο της Θεσσαλονίκης) των εν Ελλάδι λειτουργουσών Ασφαλιστικών Εταιριών».

Μονοπωλιακό και αθηναϊκό Καρτέλ τιμών ασφαλίσεων «αποφασίσθηκε και διατάχθηκε», ώστε το Διοικητικό Συμβούλιο της εν Αθήναις Ενώσεως των εν Ελλάδι όμως λειτουργουσών Ασφαλιστικών Εταιριών να έχει αυτό τις αποφάσεις καθορισμού ενιαίων και ιδίων τιμών ασφαλίσεων για τις υποχρεωτικές ασφάλισεις και από όλες τις Ασφαλιστικές Εταιρίες, απαγορευμένου αυστηρότατα του ελεύθερου ανταγωνισμού τιμών! Έτσι και μη έχοντες εναλλακτική επιλογή διαφορετικής τιμής για την ίδια ασφάλιση, οδηγούνταν οι ασφαλιζόμενοι στις κρατικοτραπεζικές και ξένες Ασφαλιστικές Εταιρίες και κατασυντρίβονταν οι ιδιωτικές ελληνικές!

Ο δικτατορικός αυτός «νόμος», δια του «αποφασίζομεν και διατάζομεν» λειτούργησε «αποδοτικώς» επί ¼ αιώνας (1970-1996), αφού όμως από της Μεταπολιτεύσεως -και όλως δημοκρατικώς- άλλαξε προς το πονηρότερον δια της ψηφίσεως στην Βουλή των Ελλήνων -υποτίθεται υπό έλεγχο και έγκρισή της συνταγματικότητος αυτού- του άρθρου 4 Νόμου 489/76, δια του οποίου ορίσθηκε ότι η υποχρεωτική ασφάλιση αυτοκινήτων γίνεται από Ασφαλιστικές Εταιρίες που υποχρεωτικά είναι μέλη της Ενώσεως Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος, γνωστού σωματείου στους παλαιότερους ως «Ένωση των ξένων Εταιριών».

Παρόμοια «νομοθετήματα» ιδιοφυών εμπνεύσεων είχαν εμφανισθεί στην στερούμενη ελευθεριών Ελλάδα από της εποχής των «ελέω -ή ελαίω- Θεού» εισαγόμενων βασιλόπαιδων και αυλών τους, με «εκχωρήσεις δικαιωμάτων ασφαλίσεως» σε μία ξένη Ασφαλιστική, μέχρι ψηφίσεως του «εκπληκτικού» εκείνου «νόμου» 669 της 16/21 Σεπτεμβρίου 1915 (εποχής εθνικού διχασμού) «περί αναστολής υποχρεώσεων των εν ταις νέαις χώραις (δηλαδή Μακεδονία, Ήπειρο, Νησιά) εργαζομένων ασφαλιστικών εταιριών», για την οποία «αναστολή υποχρεώσεων» και όχι «δικαιωμάτων», ουδείς εκ των κατά τα άλλα λαλίστατων και πολυγραφότατων επί των εξελίξεων των ασφαλίσεων μας εξήγησε «τις λεπτομέρειες» και τις δια του εφευρήματος αυτού... απολαβές!

Δύο χρόνια αργότερα και επί κατοχής μας από τις «Σύμμαχες Δυνάμεις» ψηφίζεται ο πρώτος ουσιαστικά «νόμος» για την «Ιδιωτική Επιχείρηση Ασφάλισης», με αρ. 1023 της 2/4 Νοεμβρίου 1917, που, ως Πρωτοπαγκοσμιακού Πολέμου μόρφωμα επιβολής των ξένων συμφερόντων, επέζησε και διατηρήθηκε υπό παραλλαγές και τεχνουργίες μέχρι των ημερών της «πλέριας» Δημοκρατίας μας.

Ήταν μάλιστα τόση η σπουδή και βιασύνη των τότε «αποφασιζόντων και διαταζόντων», ώστε με βασιλικό διάταγμα της 6/9 Νοεμβρίου 1917 ορίσθηκε η 10^η Νοεμβρίου 1917 ως ημέρα εφαρμογής του «νόμου»-

λαιμητόμου» για τις ελληνικές ιδιωτικές Ασφαλιστικές Εταιρίες (δηλαδή εντός έξι ημερών τις απαγχόνισαν) και για τις ξένες Ασφαλιστικές, όπως και τις κρατικές μας, ορίσθηκε με ξεχωριστό βασιλικό διάταγμα η ισχύς του ιδίου μορφώματος «δί' ευθετοτέρας εποχής», όπως έλεγαν και κήρυτταν κάποτε οι παποκαίσαρες για τους «άπιστους Έλληνες και θηρία ανήμερα» μη δικαιουμένων μηδεμίας ευσπλαχνίας υπό των δυτικών «εν Χριστώ αδελφών»!

Τότε και δια του άρθρου 6 Ν. 1023/1917 αλώθηκε το Ελληνικό Κράτος και το πρώτον εισήχθη το τέχνασμα «εγκαταστάσεως στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας συμβουλίου εποπτείας ασφαλίσεων», αμειβόμενο από τον κοινό και τρύπιο πάντα «κορβανά», για να δίνει χειροπόδαρα τις αποφάσεις του Υπουργού και της από τον «κυρίαρχο» λαό εκλεγμένης Κυβερνήσεως δια «γνωμοδοτήσεων» του, δεδομένου και... νομιμοποιημένου ότι ο Υπουργός και η εκλεγμένη Κυβέρνηση στην Ελλάδα των ιθαγενών δεν έχουν... γνώμη!

Τότε και για πρώτη φορά οι «ημεδαπές» Ασφαλιστικές Εταιρίες διαχωρίσθηκαν και κατατάχθηκαν δια «νόμου» ως μαύρα πρόβατα και επί σφαγή, ενώ οι «Αγγλικοί Λλόυδς» -όπως τους έγραφαν- και οι «αλλοδαπές» στην Ελλάδα Ασφαλιστικές Εταιρίες ήταν οι ίδιες ο νόμος και το παντοδύναμο Παρακράτος!

Κάπου εκεί τα «μαύρα πρόβατα και επί σφαγή» φαίνεται ότι προέβησαν σε πράξεις «γογγυσμών κατά Εβραίων», όπως αναφέρεται στις Πράξεις Αποστόλων (ΣΤ' 1) και το «ιερατείο» των διαχειριστών του ελληνικού παρά έπεισε τον «ελέω Θεού Άνακτα» να εκδώσει το βασιλικό διάταγμα της 13/16 Σεπτεμβρίου 1920, δια του οποίου δήθεν «φάνηκε φως στο τούνελ», αφού ορίσθηκε ότι θα εφαρμοσθεί ο ίδιος «νόμος» αρ. 1023 της 2/4 Νοεμβρίου 1917 από **1 Φεβρουαρίου 1921** και για τις αλλοδαπές και κρατικές ασφαλιστικές!! Στο μεταξύ όμως είχαν ρημάξει τις «ανταγωνίστριες» τους ιδιωτικές ελληνικές και είχαν «εμπεδώσει» την συνείδηση περί «ανασφαλών ιδιωτικών ελληνικών ασφαλιστικών», τεχνούργημα που συντηρείται παντοιοτρόπως μέχρι και σήμερα.

Προφανώς η ημερομηνία **ίσης εφαρμογής του νόμου** για τα «μαύρα και τα άσπρα» πρόβατα των «Φορέων της Ιδιωτικής Ασφαλίσεως» στην Ελλάδα των ξένων και των Ελληνιστών Ρωμιών, πρέπει να είναι η **31^η Φεβρουαρίου 1921 ετών φωτός!** Αυτό «βολεύει» τους αχόρταγους σιώνους και μασόνους!

Βεβαιωθείτε από τα επόμενα για όλα τα προηγούμενα:

Με όλες τις παραπάνω μεθοδεύσεις είχαν στηθεί και λειτουργούσαν κρουνοί ροής του ελληνικού χρήματος στο εξωτερικό.

Οι ελληνικές δραχμές, δια μορφής συνεχώς αυξανόμενου όγκου ασφαλιστρων, έβγαζαν φτερά και πετούσαν προς τους αχόρταγους μακρόχειρες και... προστάτες μας!

Μάταια αγωνίζονταν εκείνη η κάποτε ικανή Νομισματική Επιτροπή με νόμους για την προστασία του εθνικού μας νομίσματος, ιδιαιτέρως κατά την εποχή του μεσοπολέμου, για να «βουλώσει τις νομιμοφανείς τρύπες» εκροής του ελληνικού χρήματος δια μορφής εξαγόμενου συναλλάγματος με καθορισμό του ποσοστού 65% επί των καταβαλλόμενων ασφαλιστρων για κάθε ασφάλιση προς επιτρεπόμενη εξαγωγή τους ως ανασφαλίστρων ημεδαπών και ασφαλιστρων αλλοδαπών, όπως και των αντιπροσώπων των Λλόυδς στο 90% των υπ' αυτών εισπραττομένων ασφαλιστρων. Ο αναγκαστικός νόμος 800/1937 και ο ειδικός για τον περιορισμό εξαγωγής ασφαλιστρων νόμος 1456/1938 πέρασαν στην ιστορία των ασφαλίσεων ως οι πλέον κακοποιημένοι και παραβιασμένοι από «εργολάβους εξαγωγών»!

Ούτε και αυτή η προμήθεια Πράκτορα (35%) και Υπαλλήλου (10%) για τους Λλόυδς δεν έμενε στην ξέφραγη Ελλάδα των ξένων συμφερόντων.

Βαποράκια εξαγωγής του ελληνικού ιδρώτα ήταν οι άνομοι και παράνομοι «ασπροπροβατιανοί» μέχρι ελεύσεως των Γερμανών Ναζί του Χίτλερ και του Γ' Ράιχ, που τα πήραν όλα συγκεντρωτικώς και χονδρικώς, εκδίδοντες και αυτοί... νόμους!

Για να «διευκολυνθούν» μάλιστα στην συλλογή και μαζική αρπαγή των ασφαλιστρων και των αποθεμάτων εξέδωσαν τα Γερμανοκατοχικά διατάγματα 1341 του 1942 και 736 του 1943, με τα οποία όρισαν ότι η έδρα όλων των Ασφαλιστικών Εταιριών στην Ελλάδα θα είναι μόνον η Αθήνα, ενώ για τους αντιπροσώπους των ξένων στην Ελλάδα Ασφαλιστικών Εταιριών είχαν προηγηθεί οι Πρωτοπαγκοσμιακοί και τους είχαν μαντρώσει όλους στην Αθήνα, δια ξεριζωμού τους, ειδικά από την Θεσσαλονίκη των πολλών και ικανών Ασφαλιστών της, όπως μαρτυρεί και βεβαιώνει η πλατεία και οδός Αριστοτέλους, που οικοδομήθηκε δια ασφαλιστικών αποζημιώσεων λόγω της μεγάλης πυρκαγιάς, που κατέκαυσε το παλαιό και ανατολικού τύπου κέντρο της επί εποχής και στρατοπαιδεύσεως «Συμμάχων Δυνάμεων».

Κάθε ιδιωτική ελληνική δραστηριότητα στον χώρο των ιδιωτικών ασφαλίσεων και επί έναν αιώνα (αρχές μέχρι τέλους του προηγούμενου αιώνα) ήταν καταδικασμένη σε συντριβή και κλοπή με «νόμους» σε ανώμαλες πολιτικές καταστάσεις, πολέμους και εφευρέσεις, αλλά και πάντα με το μασονικό εκείνο σύστημα του «συκοφάντει, συκοφάντει, στο τέλος κάτι μένει».

Έτσι και όταν στην εποχή της επταετίας των Συνταγματαρχών οι ανίδεοι πολιτικής στρατιωτικοί έπεσαν στα χέρια των κάθε είδους «νομοεισηγητών», ήταν πολύ εύκολο να πέσουν και στην παγίδα του δήθεν «εκσυγχρονισμού» του Πρωτοπαγκοσμιακού «νόμου» 1023 του 1917, με τον νέο στρατιωτικό νόμο 400 του

1970 για την Επιχείρηση Ιδιωτικής Ασφάλισης, που, δια συνεχών χειρουργημάτων του, παραμένει ενεργός και «φιλοπροοδευτικός» μέχρι σήμερα. Και κανένας «δημοκρατικός» δεν τολμά να καταργήσει το «Χουντοβασιλικό» διάταγμα αυτό.

Τότε και με πρόσχημα τον «εκσυγχρονισμό» και την ασφαλιστική «απελευθέρωση» της Θεσσαλονίκης, δόθηκε το μέγα «δικαίωμα» να εδρεύουν και πάλι Ασφαλιστικές Εταιρίες και νόμιμοι αντιπρόσωποι ξένων Ασφαλιστικών Εταιριών στην Θεσσαλονίκη, αλλά με το άρθρο 30 μπήκαν υποχρεωτικά στο Καρτέλ του Διοικητικού Συμβουλίου της «εν Αθήναις Ενώσεως, των εν **Ελλάδι** λειτουργουσών Εταιριών».

Και αφού λειτούργησε επί 25 έτη το δια νόμου Καρτέλ τιμών αυτό, ενισχυμένο μάλιστα επί ημερών της «αποκατασταθείσης» Δημοκρατίας δια του «δημοκρατικότατου» άρθρου 4 Ν. 489/76 περί υποχρεωτικής εγγραφής και συνεπώς χονδρών πληρωμών εισφορών στο αδιαφόρως πολιτικών καταστάσεων πανίσχυρο και επίσημο Καρτέλ τιμών ασφαλιστρών όλων των Ασφαλιστικών Εταιριών που ασκούσαν και τον κλάδο αυτοκινήτων, χρειάστηκαν κάποια χρόνια ακόμη και κάποιες άγριες συγκρούσεις του εγκατεστημένου κατεστημένου, με έναν «ενοχλητικό» και «ατίθασο» Μακεδόνα Ασφαλιστή, που τους χαλούσε τους «απλωμένους τραχανάδες» τους, για να πληροφορηθούν οι Έλληνες πολίτες ότι όλα τα μαγειρέματα και κόλπα τιμολογήσεως και επιβολής ενιαίων τιμών ασφαλιστρών ήταν απάτη και απαγορευμένα από την Ευρωπαϊκή Ένωση, χωρίς βέβαια να πληροφορηθούν ότι ήταν και αντισυνταγματικά ως... δημοκρατικά!

Πληροφορήθηκαν όμως κάποιοι και ένα μέρος των ασφαλιζομένων, όχι βέβαια από ενωσιακές και κρατικές φροντίδες ενημερώσεως της κοινής γνώμης επί των απελευθερωτικών του ανταγωνισμού και τιμών ασφαλιστρών Κοινοτικών Οδηγιών του έτους 1992 και καταργήσεως κάθε είδους Μονοπωλίων και Προνομίων «το αργότερο από 1 Ιουλίου 1994», αλλά επειδή οδηγήθηκε η Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα ενωσιακά Καρτέλ της και για σοβαρές παραβάσεις του Κοινοτικού Δικαίου! Εκείνο το έρημο Σύνταγμα των Ελλήνων κάποιοι και για εμπορικούς και προσωπικούς λόγους το βίαζαν «κατ' επάγγελμα και κατ' εξακολούθηση», επειδή δεν υπήρχαν εσωτερικοί Φρουροί του και οι εμφανιζόμενοι ως «τοιούτοι» ήταν και οι πρωτοβιαστές του.

Δηλαδή και ουσία ξένοι μας «ξελάσπωσαν» και ξένοι μας έδωσαν βασικές ελευθερίες, επειδή προστάτευαν τους εαυτούς τους, που εμείς και επί έναν σχεδόν αιώνα... αρνούμασταν!

Τι είχε συμβεί όμως και πώς εξελίχθηκαν τότε τα πράγματα;

Περί το τέλος του έτους 1992 και αρχές του έτους 1993 είχαν μεθοδευθεί «συνενώσεις Ενώσεων» και ουσία απορρόφηση (από εκείνη την Ένωση «των ξένων» Ασφαλιστικών Εταιριών, που είχε ιδρυθεί το έτος 1929 ως Σωματείο Εταιριών Πυρός, με μακαρονοειδή τίτλο επωνυμίας του) των άλλων ανταγωνιστριών Ενώσεων Ασφαλιστικών Εταιριών, με γνωστές και πολυσυζητηθείσες «ανίερές συμμαχίες» και σκοπό την καταστράτηγηση των απελευθερωτικών οδηγιών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Τότε ακριβώς εμφανίστηκε ο Μακεδόνας Ασφαλιστής της Θεσσαλονίκης, που γνώριζε καλά το μαύρο παρελθόν και τους νέους διανοιγόμενους ορίζοντες ελευθεριών και ανταγωνισμού δια των Κοινοτικών Οδηγιών, υποχρεωτικών για την Ελλάδα, και αποτολμά να συγκρουσθεί μόνος αυτός με το πολυπρόσωπο και πανίσχυρο οργανωμένο κατεστημένο της Αθήνας και του νεοελληνικού «κράτους» της.

Βρίσκει ευκαιρία και τους συλλαμβάνει να «μαγειρεύουν» Εκθέσεις Εξελεγκτικής Επιτροπής, δια ποινικώς κολάσιμου τρόπου χρήσεως του ονοματεπωνύμου και ιδιότητός του, οπότε τους τραβάει μία πρωτοφανή στα χρονικά ένσταση ακυρότητας της Γενικής Συνελεύσεώς τους, τους τα «ψάλει» Μακεδονικώς και Αριστοτελικώς και αποχωρεί ανεπιστρεπτί από το πολυαμαρτωλό Σωματείο τους και τις απίστευτες μεθοδεύσεις τους.

Τρία χρόνια αργότερα και υπό διώξεις και επιδιώξεις συντριβής του δια λασπολογιών και κινδυνολογιών, αποσύρει και τις δύο Ασφαλιστικές του Εταιρίες και περιορίζεται στο Σωματείο που ο ίδιος και με άλλους εκπροσώπους Ασφαλιστικών Εταιριών της Θεσσαλονίκης -πλην μίας «τοποτηρήτριας» των Αθηνών- είχε ιδρύσει πριν από δέκα χρόνια με την επωνυμία «Ένωση Ασφαλιστών Βορείου Ελλάδος» και η οποία ούτε τιμολογήσεις έκανε, ούτε εισφορές επί των ασφαλιστρών εισέπραττε, ενώ αντίθετα δίδασκε και διέδιδε τον ελεύθερο ανταγωνισμό με διαφορετικά ασφάλιστρα για την ίδια ασφάλιση, κατά τις Κοινοτικές Οδηγίες και τις Αριστοτελικές διδασκαλίες.

Τα θιγόμενα συμφέροντα εξ Αθηνών και εξωτερικού επιδίωξαν την με κάθε τρόπο συντριβή και διάλυση του Σωματείου αυτού, όπως και των δύο Ασφαλιστικών Εταιριών της Θεσσαλονίκης, που είχαν αποτολμήσει να βγουν από το... μαντρί του ήδη ξεδοντιασμένου ευρωπαϊκώς Καρτέλ, αλλά στηριζομένου σκανδαλωδώς από τις Κυβερνήσεις και τον κρατικό μηχανισμό της διαπλοκής.

Είχαν όμως υποτιμήσει τις ικανότητες του Μακεδόνα Ασφαλιστή, που ήταν η ψυχή και το στήριγμα και του Σωματείου της Θεσσαλονίκης και των εκτός αθηναϊκού «μαντρίου» δύο Ασφαλιστικών Εταιριών, η μία των οποίων ασκούσε με αλματώδη ανάπτυξη και πρωταγωνισμό, δια παροχής φθηνότερων ασφαλιστρών μέχρι 100% και τον κλάδο αυτοκινήτων, προς σοβαρή οικονομική ωφέλεια εκατοντάδων χιλιάδων Ελλήνων ασφαλιζομένων και τεράστιο εθνικό όφελος από μη εξαγωγή πολλών δισεκατομμυρίων δραχμών ως αντασφάλιστρα. Κάποτε και επί εποχής αληθών ελευθεριών και τιμίων γραφένων θα αποδώσει ένας γενναίος Έλληνας την Ιστορική Αλήθεια των πραγμάτων.

Ενώπιον αυτών των πρωτοφανών εξελίξεων μεθοδεύεται η συντριβή της «ενοχλητικής» Ασφαλιστικής Εταιρίας **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** της Θεσσαλονίκης και η οποία καλείται εγγράφως με το από 7/1/1998 έγγραφο της Διευθύνσεως Ασφαλιστικών Εταιριών του Υπουργείου Αναπτύξεως να εγγραφεί υποχρεωτικά ως μέλος της «Ενώσεως Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος»-Αθήνα και να πληρώσει τις «οφειλόμενες» εισφορές της.

Με την από 27/1/1998 Εξώδικη Διαμαρτυρία και Δήλωσή της η τολμηρή Ασφαλιστική Εταιρία της Θεσσαλονίκης αναφέρει ότι η ενέργεια της κρατικής Αρχής είναι παράνομη ως αντισυνταγματική και αρνείται να συμμορφωθεί. Η κρατική υπηρεσία επιμένει στις διατάξεις του άρθρου 4 Ν. 489/76 και ειδοποιεί με το υπ' αρ. Κ3-1214/13-2-1998 έγγραφό της την **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** ότι «οι νόμοι κρίνονται από τα Δικαστήρια και όχι από την Διοίκηση».

Ουσία, η ίδια κρατική Αρχή προκαλούσε και εξωθούσε την **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** σε Προσφυγή της στο Συμβούλιο Επικρατείας, άλλως θα της επιβαλλόταν η ουσία θανατική ποινή αφαίρεσεως της άδειάς της.

Κάποιοι αφελείς «σύμβουλοι» και υποκρυπτόμενοι πίστευαν ότι αφενός δεν είχε τα οικονομικά μέσα και τα «κότσια» να το πράξει η Εταιρία της Θεσσαλονίκης και αφετέρου ότι θα την συνέτριβαν στην μακρά διαδικασία κρίσεως της Προσφυγής της στο Συμβούλιο Επικρατείας στην Αθήνα και «εντός έδρας» τους.

Και εδώ ήταν και το μέγα λάθος τους.

Με την υπ' αρ. καταθέσεως 8472/18-12-1998 Αίτηση Ακυρώσεως στο Συμβούλιο Επικρατείας η **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** ζήτησε την ακύρωση των εγγράφων της Διοικήσεως με αιτιολογικό την αντισυνταγματικότητα του άρθρου 4 Ν. 489/76.

Από την ενέργεια αυτή της «επαρχιακής» Εταιρίας, που φαίνεται ότι κανένας δεν την περίμενε, πάγωσαν οι πάντες και άρχισαν έκτοτε τα μεγάλα και ολέθρια για τους ίδιους λάθη αντιδράσεων.

Το πρώτο εξ αυτών εκδηλώθηκε με την ασκηθείσα παρέμβαση στο Συμβούλιο Επικρατείας υπό της «Ενώσεων Ασφαλιστικών Εταιριών» κατά της Αιτήσεως Ακυρώσεως που υπέβαλε η **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** και υπέρ του Υπουργείου Αναπτύξεως και του άρθρου 4 Ν. 489/76.

Το δεύτερο και όλως απίστευτο λάθος ενεργειών, προφανώς εξ εμπαθείας και δόλου, είναι το γεγονός ότι ενώ εκκρεμούσε στο Συμβούλιο της Επικρατείας η παραπάνω Αίτηση κρίσεως της αντισυνταγματικότητας του νόμου η «Ένωση Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος», με την υπ' αρ. πρωτ. 606/14-5-1999 αίτησή της προς τον αρμόδιο επί των Ασφαλίσεων Υφυπουργό Αναπτύξεως ζήτησε -προσοχή εδώ- την «**ανάκληση της άδειας λειτουργίας της ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ**», που θεωρούσε μέλος της και απαιτούσε εκατομμύρια δραχμών εισφορές!

Το τρίτο και φαρμακερό για την ίδια Ένωση «λάθος» της είναι ότι, με την υπ' αρ. καταθέσεως 6607/29-10-1999 Αίτησή της στο Συμβούλιο της Επικρατείας ζήτησε την ακύρωση της σιωπηρής αρνήσεως του Υφυπουργού Αναπτύξεως να ανακαλέσει την άδεια λειτουργίας της **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ**, στραφείσα κατά του Υπουργού Αναπτύξεως, που με προηγούμενη παρέμβασή της στο Συμβούλιο της Επικρατείας υποστήριζε!!

Το τέταρτο και φρικτότερο ολίσθημά της είναι η υποβολή δύο Αγωγών της (1999 και 2004) στο Ειρηνοδικείο Αθηνών κατά της Ασφαλιστικής Εταιρίας της Θεσσαλονίκης, με τις οποίες ζητούσε να της καταβληθούν 18.579.794 δρχ. και 275.575,50 € ως «οφειλόμενες» εισφορές ως δήθεν... μέλος της, ενώ είχε καταθέσει εγγράφως και προφορικώς στο Πρωτοδικείο Αθηνών ότι αυτή η Εταιρία «**ουδέποτε υπέβαλε αίτηση εγγραφής**» και «**ουδέποτε υπήρξε μέλος της**», για να αποφύγει ακύρωση της Γενικής της Συνελεύσεως που είχε ζητήσει η Εταιρία του Μελά Γιαννιώτη.

Το πέμπτο και πολύ χοντρό «λάθος» τους είναι ότι, ως Ένωση και ατομικώς έκαστος από τα Δεκαέξι (16) μέλη του Διοικητικού της Συμβουλίου, κατέθεσαν το έτος 2000 «βαρβάτη» Αγωγή τους στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών κατά της «Ενώσεως Ασφαλιστών Βορείου Ελλάδος», της **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** και προσωπικά του Μελά Γιαννιώτη, ζητούντες ως «ηθική ικανοποίησή» τους το ποσό των 3.999.973.000 δρχ. (11.738.732,21 €), ελπίζοντας ότι θα κατατρομοκρατήσουν τον «ανυπότακτο» Μακεδόνα και θα τον εμφανίσουν ως ήδη «συντετριμμένο» και «τετελειωμένο», επαγγελματικώς και ατομικώς.

Παράλληλα και σε συνεργασία με την Διαχειριστική Επιτροπή του Γραφείου Διεθνούς Ασφαλίσεως (Γ.Δ.Α.), που οι ίδιοι και δια του ιδιοφυούς εφευρήματος της πολλαπλής ψήφου (ανάλογα με το ύψος των εισπραττομένων ασφαλίσεων) ελέγχουν, κατέθεσαν μηνύσεις κατά του Μελά Γιαννιώτη και Συνεργατών του επί «συκοφαντία», με πανηγυρική αθώωση των μηνυθέντων σε πρώτο και δεύτερο βαθμό.

Όσα άλλα και ό,τι μπορούσαν να πράξουν «φιλοτίμως» και μη φειδόμενοι χρημάτων -εκ των κοινών εισφορών του Σωματείου τους βέβαια- το έπραξαν και απέτυχαν πλήρως και παταγωδώς.

Αντί να κατασυντρίψουν τον ένα και μοναδικό αντίπαλό τους της Θεσσαλονίκης, αυτοχειριάσθηκαν και καταβαραθρώθηκαν όλοι και... ενωμένοι!

Τους ήρθαν «ανάποδα» τα πράγματα και δια του τότε Προέδρου τους Δ. Κοντομηνά και Δικηγόρων τους ζήτησαν «συμβιβασμό», με υποσχόμενη «θριαμβευτική» επιστροφή του Μελά Γιαννιώτη και των Εταιριών του στην Ένωση, που αρνήθηκε επίμονα ο Μακεδόνας.

Οι Συνέπειες και οι Απαιτήσεις

Διαρκούσης της μακράς εκδικάσεως των προαναφερθεισών υποθέσεων στο Συμβούλιο της Επικρατείας (δέκα χρόνια, με δεκαπέντε περίπου αναβολές) συνέβησαν πολλά και σοβαρά γεγονότα, μεταξύ των οποίων το σοβαρότερο είναι η απειλή παραπομπής και πάλι της χώρας μας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για την αντίθετη προς το Κοινοτικό Δίκαιο εθνική διάταξη του άρθρου 4 Ν. 489/76, που απαιτούσε υποχρεωτική εγγραφή ως μελών στο αμαρτωλό Σωματείο αυτό των Ασφαλιστικών Εταιριών κλάδου αυτοκινήτων, ημεδαπών και αλλοδαπών. Για τις τελευταίες και την οντότητά τους η ιδιαίτερη ευαισθησία των Ευρωπαίων.

Και είναι πράγματι πολυαμαρτωλό το Σωματείο αυτό, διότι το ίδιο παραβιάζει καταστατικές του διατάξεις, που ορίζουν -και δεσμεύουν την Διοίκησή του- να λειτουργεί και κατά το Κοινοτικό Δίκαιο, που υπερισχύει οποιουδήποτε άλλου και τυχόν αντίθετου εθνικού.

Το σοβαρότατο σημείο αυτό το γνώριζαν άριστα λόγω των εμμίσθων νομικών τους και της εμπειρίας των ιδίων μελών, αλλά απλώς και ως εκ δεδομένης αυτοπεποιθήσεως, ισχύος, μέχρι και αλαζονείας τους, το παραβίαζαν ως ασύμφορο εμπορικώς. Ήταν -και είναι βέβαια- «πολλά τα λεφτά» και τα οφέλη μίας ομάδος εταιριών και κάποιων «ισοβίων» στην Διοίκηση.

Όταν πλέον και ο απροσδιόριστος «εθνικός νομοθέτης» διαπίστωσε ότι έχασε τα πάντα η Ένωση αυτή και κινδυνεύει η χώρα από βαρύτατες ποινές του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, έδωσε ο ίδιος την «χαριστική βολή» στο κάποτε πανίσχυρο Σωματείο αυτό με κατάργηση του άρθρου 4 Ν. 489/76 από 6/12/2005 με τον νόμο 3419/2005 περί... Λαϊκών Αγορών(!), οπότε και εφεξής δεν είναι υποχρεωτική η εγγραφή Ασφαλιστικών Εταιριών στην Ένωση αυτή και άρα δεν οφείλονται υπέρογκες εισφορές, που μόνον οι Εταιρίες της **ΙΝΤΕΡΣΑΛΟΝΙΚΑ** τις ωφεληθήκαν επί σειρά ετών και τις διέθεταν υπό μορφή φθηνότερων ασφαλιστρών στους τυχερούς ασφαλισμένους τους, αναπτυσσόμενες παράλληλα οι ίδιες υγιώς και σταθερώς κερδοφόρες, ως αληθώς ελεύθερες και ανεξάρτητες.

Το σημείο της αλλαγής του νόμου το έλαβε υπόψη του το Συμβούλιο της Επικρατείας και το οποίο έκρινε την ισχύ του μέχρι την 6/12/05 και τον οποίο «νόμο» (άρθρο 4 Ν. 489/76) βρήκε αντίθετο προς το άρθρο 12 του Συντάγματος.

Δηλαδή, τόσο συνταγματικώς, όσο και ευρωκοινοτικώς, το εφεύρημα υποχρεωτικής εγγραφής Ασφαλιστικών Εταιριών ως μελών σε ένα ιδιωτικό Σωματείο της Αθήνας και κάποτε επίσημο Καρτέλ τιμών, ήταν άνομο και άκυρο από ισχύος του. Και εδώ άνοιξαν διάπλατα οι ασκοί του Αιόλου, με απρόβλεπτες και απροσδιόριστες πλέον συνέπειες.

Έκλεισε όμως οριστικώς και ενταφιάσθηκε αδόξως ένα πολύχρονο καθεστώς επιβολής και στερήσεως ελευθεριών επιλογής όχι μόνον των Ασφαλιστικών Εταιριών και Συνεργατών τους, αλλά και των ασφαλιζομένων της χώρας και των ανύποπτων πολιτών της γενικώς.

Ορθώς και δικαίως ο Μακεδόνας Ασφαλιστής Μελάς Γιαννιώτης συνέλαβε και κατανόησε το άκυρο και πολλαπλώς παράνομο αυτού. Με πίστη και επιμονή στα δικάια του, που ήταν δίκαια και του συνόλου, έκανε πολύχρονο και σκληρότατο αγώνα, διακινδύνευσε τα πάντα και τελικώς δικαιώθηκε πολλαπλώς, υπό τεράστιο κόστος βέβαια. Ανέτρεψε όμως δεδομένα δεκαετιών και απάλλαξε την αγορά από ένα άνομο και παράνομο καθεστώς επιβολής των λίγων στους πολλούς. Έκαστος πλέον φέρει και τις ευθύνες του για τις ελεύθερες επιλογές του.

Όμως και σύμφωνα με δήλωση του σημερινού Πρωθυπουργού (Ιστοσελίδα σημερινού Προέδρου της Βουλής) «δικαιοσύνη που αποδίδεται μετά από δέκα χρόνια δεν είναι δικαιοσύνη».

Πέραν από το άλλο σοφό «κάλλιο αργά, παρά ποτέ» και σε συνέχεια της πρωθυπουργικής ρήσεως, ο αυτός Μακεδόνας Ασφαλιστής δεν επαναπαύεται στις όποιες «δάφνες» του, αλλά συνεχίζει τον αγώνα πλήρους δικαιώσεώς του δια Προσφυγής στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου και κατά του Ελληνικού Δημοσίου, ενώ παράλληλα εκ μέρους της Εταιρίας του και του ιδίου προσωπικά καταθέτει Αγωγή στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών κατά της διαβόητης Ενώσεως αυτής (που ιδρύθηκε κατά το έτος 1929, όπως και η ίδια δηλώνει και έγινε αποδεκτό από το Συμβούλιο Επικρατείας, αλλά πέρυσι και καθ' όλο το έτος 2007 γιόρτασε τα «100 χρόνια» της, υπό Πρωθυπουργικές, Υπουργικές και πολλών άλλων συμμετοχές και πριν εκδοθούν οι τελικές Αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου Επικρατείας) και των τότε μελών Δ.Σ. αυτής, με αίτημα αποζημιώσεως για ηθική βλάβη ύψους 15 εκ. € και αποκαταστάσεως της πληγείσης επαγγελματικής φήμης, τιμής και σεβασμού της Εταιρίας και του ιδίου προσωπικώς.

Στα δύο τελευταία αιτήματα δεν καινοτομεί και ούτε πρωτοτυπεί. Προηγήθηκαν, αβασίμως και αβασανίστως, οι ήδη εναγόμενοι και συνεπώς θα υποστούν και τις συνέπειες των έργων και πράξεών τους.